

PETER ŠRANK

AKO SOM PRIŠIEL o panenstvá

IKAR

PETER ŠRANK

AKO SOM PRIŠIEL
o panenstvá

IKAR

Copyright © 2020 by Peter Šrank
Cover design © 2020 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Rukopis vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

ISBN 978-80-551-7312-2

Psie roky |

Sex vo vesmíre

„Mohol si jej nakresliť väčšie kozy,“ zamýšľal sa Vajco.

„Ešte väčšie? Veď v kozmickej lodi každý gram navyiac znamená zvýšenú spotrebu paliva!“ bránil sa Fixo. Ako každý správny umelec bol citlivý na akúkoľvek kritiku. „Keby mala kozy podľa tvojho vkusu, ani nevyštartujú.“

„Sľúbil si mi bobra,“ mračil sa Fany. „Ja chcem bobra! A chĺpky pod pazuchami.“

„Dokresli si ich! Pre jedného úchyláka nebudem kresliť medvedice z minulého storočia.“

„Prečo si ju nepripevnil na popruhy?“ zapojil sa do debaty Suchý. „V bezťažovom stave by raz prirazil a našiel by ju až na druhom konci kozmickej lode niekde v sklade skafandrov.“

„Z fyziky si sprostý ako tágo, no zo sexu v bezťažovom stave by si mohol robiť doktorát, však?“ Bolo vidieť, že Fixo má už našich poznámok plné zuby.

Sedeli sme na školskom dvore a prezerali si jeho nový vlastnoručne nakreslený komiks. Už niekoľko dní išiel v triede z ruky do ruky. Príbeh som vymyslel ja, vizuál on. Bol som hrdý na titulok *Píše Pyko, kreslí Fixo*.

Posledná strana bola najošúchanejšia. Hlavní hrdinovia – kapitán lode Gorian a navigátorka Hortia – skončili po prežití niekoľkých vesmírnych nebezpečenstiev v po-

steli. Venovali sa v nej archaickej, bežne takmer nepouží-
vanej technike rozmnožovania - sexu. Konkrétne prvému
sexu. Nič originálne, ale momentálne bola táto téma me-
dzi nami veľmi populárna. Mali sme pätnásť, nebolo sa
čomu diviť.

„Fixo, prečo sa Hortia podobá na Nikolu?“ opatrne
vyzvedal Rafo.

Nikola bola naša spolužiačka. V komikse ju, samozrej-
me, Fixo vytuningoval, teda prsia väčšie, pás tenší, zadok
okrúhlejší a nohy dlhšie, ale tvár bola jednoznačná - Ni-
kola ako vyšitá.

„Lebo mi tam typovo sedela.“

Zasmiali sme sa. Vedeli sme, že Fixo len skrýva pravý
dôvod. Do Nikoly Trnkovej bol zaľúbený každý chalan
z našej triedy. Okrem mňa. Teda, presnejšie, moje oči bo-
li do nej zaľúbené tiež, ale hlava mala čosi proti. Možno
preto, lebo v detstve sme sa spolu hrávali a poznal som
ju lepšie než ostatní. S Trnkovcami sme prežili aj zopár
rodinných dovolení.

„Prečo po nej nevyštaruješ?“ spýtal sa ma Rafo. „Po-
dľa mňa ty jediný z nás máš šancu.“

„Lebo je pre mňa moc babsky naivná,“ odvrkol som.
Mal som práve obdobie, keď som čítal hodnotnú litera-
túru, pozeral hodnotné filmy a sníval o *hodnotných* diev-
čatách. Nikola do tohto hodnotného sveta nezapadala.

Rafo na mňa prekvapene pozrel: „Podľa mňa je bab-
sky normálna, čo máš proti nej?“

„Vraj babsky normálna! Všimol si si, aká je? Všade sa-
mé srdiečka! Keby sa nehanbila, určite by jej z ružového
ruksačika trčali Barbie a Ken. Kreslí samé motýlinky, kviet-
ky, mačiatka... Oči sa jej zalesknú pri každom naivnom

citáte o láske a živote. Mávnutie motýlieho krídla, cesta je cieľ... Ja mám iný ideál.“

„No a čo, také sú baby. Mne sa to náhodou páči. Aspoň viem, že nie je preoperovaná transka.“

„Mne to pripadá plytké.“

„Aby si sa raz v tých svojich hlĺbkach neutopil,“ zasyčal Rafo a pustil sa do komiksu zasa od prvej strany.

Aromantik

Nedalo mi, aby som Nikolu trochu nepodpichol.

„Ahoj, Hortia.“

„Aj ty začínaš? Nevieš, prečo to ten somár Fixo robí,“ povzdychla si. Bolo však vidieť, že jej to v podstate lichotí. Koho by nepotešilo, že sa stal pre umelca inšpiráciou?! Somár nastavil na zlú kartu.

„Chce ti naznačiť, že by bol rád, keby s tebou zažil to, čo sa odohráva na poslednej strane.“

„To by so mnou mohol zažiť, iba ak by mi zniesol modré z neba.“

No jasné! Modré z neba. V ktorom príbehu z červenej knižnice o tom čítala? Bavilo ma rozprávať v pikantných náznakoch, tak som využil smer rozhovoru.

„Podmienka platí pre každého? Ak ti znesiem modré z neba, dostanem dobré z teba?“

Zasmiala sa. Dobre vedela, že dala nesplniteľnú úlohu. „Pyko, verím, že ty by si zvládol aj to, keby si chcel.“

„Prečo si to myslíš?“

„Lebo, aj keď si to nechceš pripustiť, je v tebe skrytý romantik. A to sa mi na tebe páči.“

O romantikovi vo mne som od nej nepočul prvý raz. Škrela ma to, lebo som chcel byť čokoľvek iné, len nie romantik. Všetkých tých podlizovačov, ktorí dievčatám vyznávali lásku naivnými prirovnaniami k striebriстым lunám či poletujúcim motýľom, som v podstate ľutoval. Najviac ma štvalo, keď som videl, že to na dievčatá zaberá.

„Skrytý romantik? Ťažko. Ja som aromantik. Cítiš tú aromantickú arómu, čo sa zo mňa šíri?“

„Škoda. Tvoja škoda.“

Nevedel som, čo tým myslí.

Experiment pre Nikolu

Doma som sa zamyslel nad tým, že vlastne presne neviem, čo je modré z neba. Fyzikálne, samozrejme. Vedel som, že to súvisí so slnečným spektrom, ale detaily mi unikali. Rozhodol som sa pátrať. V článku, na ktorý som narazil, najprv uviedli príklad s trojbokým hranolom; biele svetlo sa v ňom rozkladá na dúhové farby. To som poznal. Ďalej vysvetlili, že pri prechode slnečného lúča atmosférou sa modrý koniec spektra rozptyľuje viac než červený, v dôsledku čoho sa obloha javí ako modrá.

Zaujímavé. Na konci článku ešte opísali experiment. Do priehľadného pohára nalejeme vodu a nasmerujeme na ňu lúč slnečného svetla. Pri pohľade z boku žiadne žiarenie nevidíme, lúč prechádza vodou ako čírym prostredím. Pridáme trochu mlieka, čím sa vytvorí prostredie opticky podobné atmosfére. Rozptýlené častice mlieka majú rozmery, ktoré rozptyľujú viac modrú ako červenú časť svetla. Pri pohľade z boku uvidíme modré žiarenie.

Zmocnilo sa ma bádateľské vzrušenie. Rýchlo som si nachystal pohár vody a škárou medzi závesmi som k nemu nasmeroval slnečný lúč. Keď do vody dopadla prvá kvapka mlieka, začala sa rozpíjať ako cigaretový dym. Pohár vody zmodrel. Malo to síce ďaleko od blankytne modrej, ale pri troche predstavivosti... Pociťil som slabú erekciu. Vyčaril som modré z neba.

Už to mám! Takto zbalím Nikolu! Keď zbadá, ako slnečný lúč pretína tmavú miestnosť, dá si dole podprsenu. A keď sa rozsvieti modré z neba – modré z neba iba pre ňu –, stiahne si nohavičky.

Biela kvapka

„Chcel by som ti dať modré z neba,“ povedal som Nikole tajomne. Zostala zaskočená. Potom sa usmiala.

„Úplne že modré z neba?“

„Áno, úplne. Ak teda môžem... môžem chcieť... ak ty chceš...“

„Neviem, Pyko. Neviem, čo všetko si pod tým predstaviť. Skús aspoň naznačiť...“ pridala trochu ženskej koketnosti, ktorou zakrývala zvedavosť.

„Z ktorej strany začať...“ Báľ som sa, že o tom pokuse už niekde počula, a prezradím sa.

„Od konca?“ posmelila ma.

Rozmýšľal som, čo povedať, aby tajomstvo zostalo zachované.

„Dobre. Tak teda len dve slová. Biela kvapka.“

„Fú,“ vydýchla a mne padol kameň zo srdca, že tento pokus nepozná.

„Naši prídu až neskoro večer,“ nenápadne som ju pozýval k sebe domov. „Nechceš sa zastaviť u mňa cestou zo školy?“ Domáce prostredie bolo nevyhnutné a správne naštelovať závesy nebolo celkom jednoduché.

„Chcem,“ povedala po krátkom zaváhaní. Tešil som sa, že jej už čoskoro praktickou fyzikou rozšírim ružové obzory.

Modré z neba

Potreboval som v miestnosti tmú, spýtal som sa teda, či môžem zatiahnuť závesy. Prikývla.

„Daj mi trochu času, Nika, musím sa pripraviť. Otočíš sa? Chcem, aby to bolo prekvapenie.“

Usmiala sa: „Hanblivá by som tu mala byť ja, nie? Radšej si odskočím.“

Dvere kúpeľne sa za ňou zatvorili. Chvalabohu, lebo bolo čo chystať. Rýchlo som medzi závesmi vytvoril malú štrbinu, ktorou dnu preniklo slnečné svetlo. Na miesto, kam dopadalo, som posunul stolík. Položil som naň pohár naplnený čistou vodou a kvapkadlo, do ktorého som natiahol mlieko.

Dvere kúpeľne sa pomaly otvárali. Nestihol som svoj výtvar tajomne skryť pod šatku, ako som mal v úmysle, preto som schmatol z kresla deku a ako kúzelník som ju rozprestrel pred sebou a pred svojím experimentom. Trčala mi len hlava a prsty na hornom okraji. Uf, aspoň že som to stihol takto!

Dvere sa otvorili dokorán, Nikola stála v ich ráme. Obaja sme sa rozosmiali. Nikola držala pred sebou veľkú

osušku rovnakým spôsobom ako ja deku. Bral som to ako znamenie osudu.

Pristúpila bližšie a pustila osušku na zem. Stála predomnou nahá a jej ruky vyzerali, akoby sa vzdávala; pomaly ich nechala klesnúť a hanblivo sklopila oči. Prsty na okraji deky som zovrel ešte krčvitejšie. Došlo mi, že som zasa raz niečo posral.

Bola krásna. V tmavej miestnosti nasvietenej jediným bodovým reflektorom vyzerala ako zo starého filmu. Takúto scénu som si predstavoval iba v najtajnejších snoch. V dievčenských prsiach jej rýchlo dýchala nesmelosť a v rozkroku som tušil chvieť sa páperie odkvitnutej púpavy, ktorá sa bojí vetra. Vyzerala úplne inak ako jej napumpovaná komiksová verzia.

Rozmýšľal som, ako vrátiť čas, aby som vyriešil túto trápnu situáciu.

„Nika, to antré bolo nádherné. Mohla by si ho ešte raz zopakovať? Vráťme film až za tie zatvorené dvere.“

Fakt by mi stačila chvíľka, pohár by som vylial do kvetináča, kvapkadlo kopol pod posteľ a vyzliekať sa viem rýchlo.

Pomaly zdvihla oči a gestom prsta ako pri listovaní v knihe naznačila, že už môžem deku pustiť aj ja. Zovrel som ju však ešte pevnejšie. Usmiala sa, natiahla ruku a položila ju na horný okraj deky. Rezignovane som uvoľnil prsty, kúzelníková plachta sa mi zviezla k nohám. Ukázal som smerom nadol.

„Modré z neba. Tradá!“

Keď videla, že tam stojím oblečený, rukami si zakryla prsia aj rozkrok, zohla sa po osušku a omotala sa ňou. Odbehla do kúpeľne a vrátila sa s oblečením v ruke. Sad-

la si vedľa mňa a čakala vysvetlenie. Ukázal som na lúč svetla, ktorý jej prechádzal pred nosom.

„Takto k nám prichádza do izby nebo.“

Nikola si pod uterákom obliekala nohavičky.

„A teraz spolu, dobre? Biela kvapka.“ Dal som jej do ruky kvapkadlo a pomohol jej kvapnúť do vody trochu mlieka. Naklonili sme hlavu a pozorovali, ako sa voda farbí namodro.

„Darujem ti modré z neba,“ naznačil som rukou ako kúzelník, ktorý práve dokončil svoje vrcholné číslo. Nikola si zatiaľ pod uterákom obliekala podprsenku.

„Wow! Pekné,“ povedala, ale evidentne ma len nechcela sklamať. Očakával som viac. Vycítila to, dala mi teda aspoň bozk na čelo.

„Už musím ísť. Otoč sa, prosím ťa.“ Doobliekala sa. Bol som trochu sklamaný, veď aj keď sa situácia skomplikovala, pokus napokon dopadol dobre.

S odchodom váhala. Nedokázala odísť bez vysvetlenia.

„Prečo si ma sem pozýval?“

Pre mňa bola odpoveď jasná. Akože prečo? Možno som prvý na svete, komu sa podarilo priniesť dievčaťu naozajstné modré z neba. Viem, na nobelovku to zatiaľ ešte nie je, ale aj tak... Videl som na nej, že chce počuť niečo iné. Ak jej to nepoviem, dvere sa za ňou zatvoria a ďalšiu príležitosť mať už nebudem. Preglgol som.

„Prečo som ťa sem pozýval?“ Išlo mi to z úst veľmi, ale naozaj veľmi ťažko: „Lebo každý motýlik si hľadá svoj kvietok.“

Tvár sa jej rozžiarila: „Krásne si to povedal. Presne tak to cítim aj ja.“ Pristúpila ku mne, položila si ruky na moju hrud' a zahľadela sa mi do očí.

„Otvor ústa,“ poprosil som ju. Poslúchla ako malá lastovička. Do úst som jej kvapol jednu bielu kvapku, sebe tiež. Potom som nás ako dva pokusné poháre pomaly presunul o kúsok vedľa, tam, kde nám na tváre dopadol slnečný lúč. Spozoroval som, že som sa rozsvietil v jej modrých očiach. Nikol to určite videla rovnako.

„Chcem vám darovať modré z neba,“ zašepkal som. „Nech som ním ja pre teba a ty nech si ním pre mňa.“

Úspešne som pokračoval štýlom naivného romantizmu. Cítil som sa, akoby som podvádzal sám seba. Už mi to bolo fuk; keď sa raz človek zašpiní, potom už nezáleží na tom, koľko špiny na seba nakydá.

Postavila sa na špičky a pootvorené pery pritlačila na moje ústa. Oči sa jej zatvorili, modré dúhovky pohasli.

Práve sa začala najkrajšia chvíľa môjho dovtedajšieho života.

Joint a prezervatívy

Blížil sa školský ples. Ako tanečnú partnerku som si pozval Nikolu. Všetci sa ma vypytovali, ako ďaleko som sa s ňou už dostal. Keď som tvrdil, že zatiaľ sa iba bozkávame a že je to super, boli sklamaní.

Do začiatku plesu zostávali už len dve hodiny. S chalanmi sme mali pred vchodom do sály poslednú bojovú poradu. Rozmiestňovali sme fľaše alkoholu do kríkov v okolí, aby sme sa mohli chodiť von tajne občerstvovať. Ja som si zvolil tuju blízko vchodu. Už sme si chceli dať rozchod, keď nás Rafo zastavil.

„Počkať! Zo zvyšku peňazí po minulej akcii som kúpil prezervatívy. Musíme byť pripravení na všetko.“

Vytiahol zbierku rozmanitých druhov, akoby vykradol všetky drogerie v meste. Každému vnútil jeden balíček. Keď došiel rad na mňa, zostávali mu už iba kusovky a jedno vtipné *Happy birthday* balenie. Boli v ňom harmoniky kondómov pre rôzne vekové kategórie s časovými údajmi na každom z nich. Pre osemnásťročných v hodinách, pre tridsiatnikov v dňoch týždňa, pre štyridsiatnikov v mesiacoch a pre päťdesiatnikov v rokoch. Mne vybral tú s osemnástkou v kruhu a s časmi 9:00, 13:00, 17:00 a 22:00.

„Dúfam, kamoš, že ich využiješ všetky. Tie časy ber len orientačne.“

„Potrebuje aj záložné gummy,“ poznamenal Fany a strčil mi ďalšie prezervatívy do druhého vrečka saka. Ostatní chalani sa pridali a neskončili, kým bolo na mojom obleku nejaké prázdne vrečko.

„Tento si daj do trenírok,“ Suchý rozvinul nápad ešte ďalej. „Prezervatív poslednej pomoci. Zíde sa, keď ju budeš pri požiari zachraňovať a zhorí ti oblek.“

„A nemám si jeden strčiť aj do riti? Čo ak mi pri požiari zhoria trenky?“ Už som bol trochu našťvaný. Zbytočne ma zdržiavali. Nemohol som sa s chalanmi dlho hádať, musel som utekať po Nikolu.

Zazvonil som. Dvere mi otvoril starý Trnka, za ním zvedavo poskakovala Nikolina Šibnutá sestra, aby lepšie videla. Naozaj bola s veľkým Š, keď sme o nej rozprávali v tretej osobe, nikto ju nevolal Kata. Trnka poslal Šibnutú zavolať Nikolu a mňa pozval dnu. Začal so mnou viesť nezáväzný

rozhovor, jeho reči som viac-menej nepočúval, lebo som bol nervózny. Spozornel som, až keď z vrecka vytiahol malú antikorovú ploskačku a podal mi ju.

„Zober si ju! Aj ja som bol mladý a viem, ako som sa hneval, keď mi otec mojej tanečnice zhabal alkohol.“ Nedokázal som povedať nie, a tak mi strčil ploskačku do vrecka saka.

Nato sa mu v ruke objavil joint. Prešiel mi ním popod nos a ťuchol ho k ploskačke. Nestihol som zareagovať, ale vedel som, že je to len fake, lebo voňal ako obyčajný tabak.

Do tretice vyrukoval s prezervatívom. Tentoraz som dôrazne zaprotestoval. Zastavil ma.

„Toto požadujeme. Neboj sa, aj Nikola má, takže len pre istotu.“ Prihodil mi ho do vrecka k ploskačke a jointu.

Na schodoch sa objavila moja tanečná partnerka. Bola krásna. Schádzala dolu ako v spomalenom filme. Podišla ku mne a ja som jej podal kyticu.

Nikolin otec nám zaželal peknú zábavu. Keď sme už chceli odísť, zastavil ma. Ukázal na moje vydúvajúce sa vrecko.

Nikola prevrátila oči: „Oco, prestaň! Už musíme ísť.“

Siahol mi do vrecka a vytiahol odtiaľ ploskačku. Vyčítavo sa pozrel na Nikolu. S výrazom *A s takýmto ťa mám pustiť?* siahol znova a vytiahol jointa. Nahnevane pokrútil hlavou. Vyplašil som sa a chcel som Nikole vysvetliť, ako som k nemu prišiel, ale Trnka ma umlčal. Nikola ma ťahala preč. Jej otec sa však nedal zastaviť. Ešte raz mi siahol do vrecka a šmátral po tretej návnade, ktorú nastražil. Trochu sa zarazil, potom vytiahol ruku. Visela mu v nej harmonika darčkových prezervatívov, ktorú mi

tam strčil Rafo. Z časov, ktoré na nich boli napísané, bol najbližší 17:00.

Pán otec na ne prekvapene zísal. Doteraz vyzeral trochu ako Mr. Bean, lebo hral svoje divadlo, no zrazu mu zamrzol úsmev na tvári. Aj Nikola sa zarazila a vzápätí sa rozosmiala. Starý Trnka zareval na svoju ženu, tá hneď vyplašene pribehla.

„Pozri, na čo je mladý nachystaný,“ otrčil jej pred nos harmoniku, akoby to bol môj To Do list. No, trochu to tak aj vyzeralo.

Nikolina mama sa rozplakala a vrátila sa do kuchyne. Nechápal som, prečo ju to tak vzalo. Trnka nám dal čelom vzad a posadil si nás na sedačku. Chodil nervózne po obývačke, zjavne si chystal reč.

„To mi tam musel dať zo srandy kamarát,“ bránil som sa. „Navyše, dva časy sú už prešvihnuté.“ Mal som na mysli 9:00 a 13:00. Tým som ho ešte viac vytočil.

„Veď aj zajtra je deň, nie?“ skúsil to s trochou irónie.

„Vlastne áno,“ chytil som sa naivne na hodenu návnadu, ale to už išiel starec do vrtule.

„Nedá sa vám veriť!“

„Otec, ja ti dávam sľub, že nič nebude. Ale už musíme vypadnúť.“

„To on mi musí dať sľub!“ ukázal na mňa.

„Sľubujem!“

„Čo sľubuješ?“ zahrmel. Začal som habkať, Nikola ma našťastie zachránila.

„Oco, už ho nedus, čo nevidíš, že je z teba posratý?“

Mala pravdu. Bol som prekvapený, že cnostný pán otec jej dovolí používať také slová, ale asi mali iné pravidlá rodinného pravopisu ako my.

Starý Trnka ma ešte raz kompletne prehľadal. Z každého vrečka mi vytiahol nejaký prezervatív. Najprv sa mu hrôza v očiach zväčšovala, potom už len rezignovane vykladal na stôl jednu gumu za druhou.

„Všetko? Už viac nemáš?“

Rozopol som si gombík na nohaviciach, lebo som si spomenul, že ešte jeden mám. Keď Trnka začul zvuk sťahovaného zipsu, zhnusene na mňa pozrel.

„To snáď nie! Radšej som sa nemal pýtať.“

Siahol som do zadného vrečka treniek a vytiahol odtiaľ posledný kus. Vydýchol si a vyhnal nás von. Len čo sa za nami zatvorili dvere, Nikola sa rozosmiala. Mne veru do smiechu nebolo.

„Trochu som to čakala. Otec takúto scénu videl niekde na videu a chcel ti ukázať, kto z vás je alfa samec. No tie tvoje kondómy, to bola bomba! Úplne ho odrovnali. Už dávno som sa tak nenasmiala.“

Trochu ma upokojila, ale aj tak som sa cestou zastavil pri svojej tujke, pod ktorou som mal schovanú fľašu fernetu.

Ples

Vyšli sme s Nikolou von z tanečnej sály. Mal som v pláne odskočiť si k svojej fernetovej tujke, ale práve sa uvoľnila lavička, vedľa ktorej rástol Rafov pivný smrečok. Sadli sme si. Skontroloval som výskyt nebezpečných osôb v najbližšom okolí, a keďže ovzdušie bolo čisté, siahol som pod spodné konáre a vytiahol odtiaľ plechovku. Opatrne som ju otvoril, aby ma neostriekala. Ponúkol som Nikolu. Napila sa, po nej som si gľgol ja, pričom pery som si

priložil na miesto, kde ich mala ona. Bral som to trochu ako bozk.

Ľutoval som, že sa náš tanec už skončil. Na parkete bolo všetko také jednoduché! Držal som Nikolu v náručí, nos som mal zaborený do jej vlasov a vzhľadom na decibely som musel hovoriť priamo do jej ucha... Stehná sa nám nenápadne obtierali, občas sme si zblízka pozreli do očí...

Hudbu bolo počuť až sem von. Zdvihol som sa a znovu som ju požiadal o tanec. Aj keď práve znela divočina, zaujali sme sladčákový postoj. Pokračovali sme tam, kde sme pred niekoľkými minútami prestali. Rukami som blúdil po Nikolinom chrbte, nos som zaboril do jej vlasov, stehná sa nám obtierali. Pobožkala ma. Najprv len tak ochutnávajúco, no potom sme sa k sebe prilepili a vtedy zastal čas.

Trvalo to asi rok. No dobre, rok nie, lebo stále znela tá istá pesnička. Zacítil som, že už je možno správna chvíľa postúpiť ďalej. Pomaly som presunul jednu ruku dopredu a nenápadne sa ňou doplazil k jej prsiam. Chytila mi ju a pomaly vrátila na miesto. Ocenil som, že nehrá netýkavku, ktorá panikári, uteká alebo facká. Bozkávali sme sa takto ďalší rok a skúsil som to znovu. Zasa mi pokojne vrátila ruku na neutrálné územie. Počkal som dva roky a skúsil to tretíkrát. Vsunula mi pod ruku svoju dlaň a prepletla si so mnou prsty.

„Sadneme si?“ povedala, lebo hudba už nejaký čas nehrala. Lavička nemala operadlo, sadli sme si oproti sebe. Chytila ma za ruky, pobožkala ich a začala sa im prihovárať: „Buďte trpezlivé. Niežeby som vás nemala rada, ale...“

„Čo ale?“